

efter hans Opfattelse ere at betragte som de udenlandske Arbejders særlige Værger og Beskyttere. Jeg tror imidlertid, at dette Ændringsforslag er at betragte dels som overflødigt, dels som uheldigt. Det er at betragte som overflødigt af den Grund, jeg allerede har anført: at disse Arbejdere ere fortræffeligt orienterede og have i en saadan Udstrækning Føling med Landsmænd, der ere mere kendte med Forholdene, at de kunne faa Oplysning i alle Tvivlstilfælde og aldrig ville savne fornøden Orientering i saa Henseende. Men Forslaget kan ogsaa være delvis uheldigt af forskellige Grunde. Jeg skal ikke særlig fæste mig ved det Tilfælde, som jo dog meget let kunde indtræde, at den Tilsynsmand, der efter den oprindelige Bestemmelse skulde udøve Tilsynet paa Arbejdspladsen, og som altsaa ifølge det ærede Medlems Forslag skulde være opført i Kontrakten med Navn og Adresse, bliver syg, og der kommer en Vikar i Stedet. Det kan berede Bryderier, men det skal jeg, som sagt, ikke særlig fæste mig ved. Men Tilsynet er jo tænkt i flere Tilfælde at skulle overføres til Fabriktilsynet, og det er vist en ganske urigtig Forudsætning, at den Assistent eller Funktionær under Fabriktilsynet, der faar dette Tilsyn at udøve, skulde kunne betragtes som de udenlandske Arbejders naturlige Værge og Beskytter. I Retstvilstilfælde er det jo heller ikke der, de udenlandske Arbejdere skulle søge hen. Jeg tror, at naar Navn og Adresse paa Tilsynsmanden vare opførte i Kontrakten, vilde de i mange Tilfælde komme til at gaa forkert i Byen, vilde vende sig til en Personlighed, som slet ikke har med det paa-gældende Tilfælde at gøre. Der staar i Lovforslagets § 13 og i Kontraktens § 17, at de i Tilfælde af Tvistemaal med en Arbejdsgiver have at vende sig til den stedlige Politimester. Det, synes jeg, er klar og solid Besked, jeg synes, det er der, de skulle henvende sig. Det vilde de ogsaa i de allerfæste Tilfælde gøre, og uden at Politimesterens Navn staar anført i Kontrakten, vil man overalt kunne faa fornøden Oplysning i saa Henseende.

Det ærede Medlem stiller dernæst i samme Ændringsforslag Krav om, at nærværende Lov i sin Helhed bliver at aftrykke i Kontrakten, eller at udlevere særskilt til Arbejderne i Oversættelse paa deres Hjemlands Sprog. Jeg holder her i min Haand en saadan Arbejdskontrakt — jeg ved ikke, om den har Interesse for ærede Medlemmer, som maaske ikke maatte kende den. Jeg tror, at det, naar man ser

denne Kontrakt, maa erkendes, at den med Hensyn til Tekstmasse giver de paa-gældende Arbejdere, hvad der maa antages at staa paa Højde med baade deres Læselyst og Læsevne. Nu vil det ærede Medlem have denne Tekst suppleret med en Optrykning af Loven in extenso. Maa jeg her minde om, at denne Arbejdskontrakt er udarbejdet af Indenrigsministeriet, det er en autoriseret Kontrakt, der indeholder samtlige de Lovbestemmelser, som maa antages at have Interesse for Arbejderne. Det har jo dog i Virkeligheden ingen Interesse for disse at blive gjort bekendte med, f. Eks. hvilke Bøder Arbejdsgiveren ifalder i Tilfælde af, at han har undladt at indgive fornøden Anmeldelse af Arbejdernes Ankomst, Navne o. s. v. Den indeholder alt, hvad der har Interesse for dem, og under de Omstændigheder synes jeg, at det vilde ikke blot være ganske overflødigt, men kunde ogsaa virke forvirrende paa Arbejderne, hvis Kontrakten ogsaa skal belastes med den krævede Optrykning af Loven in extenso, hvortil yderligere kommer, at de Personligheder, der ere de naturlige Talsmænd for Arbejderne, f. Eks. Præsterne, eller hvem de ellers henvende sig til, jo have Loven og ere bekendte med dennes Enkeltheder.

Ved Ændringsforslag Nr. 6 kræver det ærede Medlem genoptaget i § 4 den nugældende Bestemmelse om, at saafremt samtlige Arbejdere maatte være ude af Stand til ved Læsning at gøre sig bekendt med Kontraktens Indhold, paahviler det Arbejdsgiveren, i fornødent Fald paa egen Bekostning, at drage Omsorg for den nødvendige sprogkyndige Bistand. Naar denne Bestemmelse ikke er optagen i Forslaget, skyldes det, som omtalt i Forslagets Motiver, den Omstændighed, at det som oftest vil være næsten umuligt for Arbejdsgiveren at skaffe sig paalidelig Kundskab om Arbejdernes Evne til at læse Kontrakten, og dette er jo rigtigt. Og saa er der en Betragtning til, synes jeg, som ogsaa gælder i denne Forbindelse, nemlig at der ingen som helst Adgang er til at praktisere nogen som helst Art af Bondefangeri overfor Arbejderne ved Kontrakterne. Disse Kontrakter ere autoriserede af Indenrigsministeren. De indeholde altsaa de Bestemmelser, som i Henhold til Loven bør findes i dem for at yde Arbejderne den fornødne Beskyttelse, og Priserne, der findes i disse Kontrakter, ere saa godt som overalt ens, og det af den simple Grund, at Prisniveauet rystes af sig selv i Lave der- ved, at de paa-gældende Arbejdere i stort Omfang stadig mødes og have Føling med